

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **Mgr. P. B.,** zast. JUDr. Františkem Výmolou, advokátem se sídlem Husníkova 2080/8, Praha 5, proti žalovanému: **Národní bezpečnostní úřad,** se sídlem Na Popelce 2/16, Praha 5, proti rozhodnutí ředitele žalovaného ze dne 8. 12. 2010, č. j. 235/2010-NBÚ/07-OP, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2015, č. j. 9 A 6/2011 – 54,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2015, č. j. 9 A 6/2011 – 54, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jako „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí ředitele žalovaného specifikovanému v záhlaví podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Napadeným rozhodnutím zamítl předseda žalovaného rozklad stěžovatele a potvrdil prvostupňové rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2010, č. j. 84841/2010/NBÚ/P. Tím bylo rozhodnuto o nevydání osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení Důvěrné, neboť stěžovatel nesplnil podmínku bezpečnostní spolehlivosti podle § 12 odst. 1 písm. d) zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně utajovaných informací“).

[2] Nesplnění podmínky bezpečnostní spolehlivosti spočívalo ve shledání existence bezpečnostního rizika podle § 14 odst. 3 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací, tedy v chování, které má vliv na důvěryhodnost nebo ovlivnitelnost osoby a může ovlivnit její schopnost utajovat informace, a podle § 14 odst. 3 písm. e), tedy styky s

osobou, která vyvíjí nebo vyvíjela činnost proti zájmu České republiky. Závěr byl odůvodněn informacemi poskytnutými orgánem státu, které byly klasifikovány jako utajovaná informace ve stupni utajení Vyhrazené. Z nich podle žalovaného vyplynulo, že stěžovatel opakovaně a nedlouho před bezpečnostním řízením jednal v rozporu s jeho povinnostmi policisty a zneužil oprávnění, která jako policista měl. Z těchto informací také vyplynul styk s osobami, které se podle návrhu na podání obžaloby připravené Národní protidrogovou centrálou dopouštěly trestné činnosti na území České republiky a byly ve spojení s osobami v cizině. Za tuto činnost byly v době rozhodování žalovaného nepravomocně odsouzeny soudem. S těmito osobami se stěžovatel stýkal a jednal v jejich prospěch.

[3] Městský soud se neztotožnil s tím, že by v řízení nebylo zachováno právo na spravedlivý proces. V bezpečnostním řízení je nutno najít rovnováhu mezi zájmem na zajištění spravedlivého procesu a zájmem na utajení informací potřebných k ochraně veřejného zájmu, přičemž této rovnováhy nelze dosáhnout bez účinné soudní kontroly. Proto musí mít soud v rámci soudního přezkumu přístup ke všem informacím, na základě nichž bylo rozhodnuto v bezpečnostním řízení. Soud je v takovém případě ve zvýšené míře garantem práva na spravedlivý proces. Jen za splnění těchto podmínek může být účastníkům řízení přístup k informacím v nezbytných případech odepřen. Účastník řízení nemůže efektivně namítat nezákonnost určitých zjištění, neví-li ani co je jejich obsahem. Soud měl v posuzované věci k dispozici veškeré části správního spisu žalovaného, včetně utajovaných příloh správního spisu, a zejména z přílohy č. 4 dovodil, že u něj bylo bezpečnostní riziko shledáno po právu. Žalovaný mohl své rozhodnutí odůvodnit jen natolik, nakolik mu to právní úprava umožňuje.

[4] Nebylo podstatné, že nalézací soud v trestním řízení vedeném proti osobám, s nimiž se stěžovatel stýkal, uzavřel, že se stěžovatel na trestné činnosti obžalovaných nepodílel a nejednal ani jiným způsobem, který by zakládal skutkovou podstatu trestného činu, kázeňského přestupku nebo jiného deliktu. Řízení v trestní věci osob P. A. a M. U. a jeho výsledek nemá vliv na bezpečnostní řízení vedené se stěžovatelem ve věci jeho žádosti. Žalovaný zjišťuje v bezpečnostním řízení výskyt případných bezpečnostních rizik podle zákona o ochraně utajovaných informací a je oprávněn učinit si samostatně úsudek o otázkách vztahujících se k bezpečnostní spolehlivosti fyzické osoby bez ohledu na to, k jakým závěrům dospějí či dospěly orgány činné v trestním řízení.

[5] Pokud jde o styk s osobami P. A. a M. U., pak rozhodným je posouzení charakteru činnosti obžalovaných a povahy styků stěžovatele s nimi. Ty jsou s ohledem na obsah a zjištění vyplývající z utajované přílohy č. 4 bezpečnostního svazku právem žalovaným posouzeny jako velice nestandardní a důvodně zakládající existenci bezpečnostního rizika ve smyslu § 14 odst. 3 písm. e) zákona o ochraně utajovaných informací. Žalovaný nehodnotil jen to, že se s osobami, které vyvíjejí nebo vyvíjely činnost proti zájmům ČR, stýkal, ale hodnotil i způsob, jakým se s nimi stýkal.

[6] Městský soud se zabýval i dalšími námitkami stěžovatele, které však nejsou předmětem kasační stížnosti.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[7] Proti rozsudku městského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, v níž uplatňuje stížnostní důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[8] V době podání žádosti o vydání osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení Důvěrné byl stěžovatel držitelem platné prověrky pro stupeň utajení Vyhrazené, což mu umožňovalo se s utajovanými informacemi v tomto stupni utajení seznamovat. Toho se domáhal při seznámení se spisovým materiálem, ale žalovaným mu to bylo odmítnuto. Toto právo měl i jeho zástupce jako advokát, což vyplývá z judikatury Ústavního soudu a právních předpisů Evropské unie, které stěžovatel blíže rozvádí. Ani žalovaná, ani soud neposkytli stěžovateli ani jeho zástupci přístup k utajované příloze, ačkoliv byli oprávněni se s ní seznámit. O tom, že utajovaná příloha č. 4 je ve stupni utajení Vyhrazené, se dozvěděl až při jednání před soudem.

[9] Ze spisového materiálu je zřejmé, že z podnětu orgánu státu, který zaslal žalovanému utajovanou přílohu č. 4, bylo zřejmě vytýkané jednání stěžovatele prošetřeno Inspekcí ministra vnitra, tedy věcně a místně příslušným orgánem za dozoru státního zástupce. Inspekce dospěla k závěru, že jednání stěžovatele nevykazovalo žádné skutečnosti, pro které by muselo být zahájeno trestní stíhání, kázeňské řízení nebo jiné řízení ve věcech služebního poměru. Žalovaný si však spis Inspekce ministra vnitra nevyžádal. O jeho existenci se stěžovatel dozvěděl až v řízení před městským soudem, kdy mu byla zpřístupněna utajovaná příloha č. 3.

[10] Styk s osobami, které vyvíjejí nebo vyvíjely činnost proti zájmům ČR, byl posuzován s ohledem na návrh na podání obžaloby, nikoliv s ohledem na rozsudek soudu v jejich trestní věci, kterým byly většiny bodů obžaloby zproštěni. Navíc nelze přehlédnout, že stěžovatel se stýkal s osobami, které se ojediněle dopustily trestné činnosti nižšího stupně nebezpečnosti. Samotný styk s nimi nelze považovat za bezpečnostní riziko, pokud se neprokáže, že stěžovatel v postavení policisty závažně neporušil své povinnosti, což se nestalo. V utajené příloze č. 4 jsou nepravdy, domněnky a fabulace. Žalovaný a městský soud jim dali přednost před závěry Inspekce ministra vnitra a jejich věrohodnost byla zvýšena tím, že byly utajeny.

[11] Vzhledem k tomu, že stěžovateli ani jeho zástupci nebylo umožněno se seznámit s utajovanou přílohou č. 4, nemůže se blíže vyjádřit k věrohodnosti tvrzení Národní protidrogové centrály, kvalitě uvedených skutečností a jejich relevantnosti. Nemůže ani ověřit jejich pravdivost, zda například nejde o vytržené úseky telefonních hovorů, kdy by jejich podstatná část ukazující pravý smysl nebyla záměrně předložena, nebo informace byly jinak zkresleny.

[12] Tímto postupem bylo porušeno právo stěžovatele na spravedlivý proces. Stěžovatel proto navrhl rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[13] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že právo advokáta seznamovat se s utajovanými informacemi se odvíjí od rozsahu práv jeho klienta. Podle § 89 odst. 7 zákona o ochraně utajovaných informací je výslovně vyloučeno nahlížení do té části bezpečnostního svazku, která obsahuje utajovanou informaci. V rámci řízení před správním soudem je úprava

obsažena v § 45 s. ř. s. a v § 133 odst. 2 a 3 zákona o ochraně utajovaných informací, kdy některým informacím je poskytována zvýšená ochrana. Soud v řízení rozhodl, že utajované příloze bude tato zvýšená ochrana poskytnuta a postupoval tak zcela v souladu se zákonem. Omezení procesních práv účastníků v řízení před správním soudem je vyváženo tím, že soud supluje aktivitu účastníka řízení a přezkoumá relevanci utajovaných informací ze všech hledisek, která se vzhledem k povaze věci jeví být důležitými.

[14] Pokud jde o oprávnění seznamovat se s utajovanými informacemi pro stupeň utajení Vyhrazené, kterým stěžovatel disponoval, tak je třeba uvést, že k získání takového oprávnění a k jeho dalšímu držení postačí splnění tří podmínek stanovených v § 6 odst. 2 zákona o ochraně utajovaných informací. O tom, že jsou informace ve stupni utajení Vyhrazené, byl stěžovatel zpraven již z prvostupňového rozhodnutí, ale i z rozhodnutí o rozkladu, kde byly utajované informace specifikovány číslem jednacím a stupněm utajení.

[15] Žalovanému byl znám vývoj řízení proti osobám P. A. a M. U., nicméně jednání stěžovatele nehodnotil z pohledu jeho účasti na zločinném spolčení, ale hodnotil jeho nestandardní vztahy vůči některým osobám, které byly trestně stíhány. Shromážděný spisový materiál umožňuje učinit objektivní závěr, že stěžovatel v postavení policisty porušil svým jednáním své povinnosti, což má zcela nesporně vliv na jeho důvěryhodnost a ovlivnitelnost a může ovlivnit jeho schopnost utajovat informace.

[16] Žalovaný komunikoval i s Inspekcí ministra vnitra, přičemž v době vydání rozhodnutí nebyly žalovanému známy žádné skutečnosti, které by rozptýlily jeho důvodné pochybnosti o výskytu bezpečnostních rizik.

[17] Pokud jde o kontakt se závadovými osobami, pak postačuje objektivní skutečnost, tedy styk s osobou, jejíž činnost je namířena proti zájmům České republiky, bez ohledu na vědomost prověřované osoby o tom, že o takovou osobu jde.

[18] Navrhl proto zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasačních stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[20] Pokud jde o první námitku, že se stěžovatel nemohl seznámit s utajovanou přílohou č. 4 v řízení před žalovaným, ačkoliv byl držitelem potřebného osvědčení a jeho advokát měl tuto možnost s ohledem na jeho postavení, musí ji Nejvyšší správní soud vyhodnotit jako nepřípustnou, neboť ji stěžovatel neuplatnil v řízení před městským soudem, ač tak učinit mohl. Není totiž pravdou, že by se stěžovatel dozvěděl o tom, že utajovaná příloha č. 4 je ve stupni utajení Vyhrazené, až v řízení před soudem. Již v prvostupňovém

rozhodnutí žalovaného je výslovně poukázáno na to, že bylo vycházeno zejména z utajované informace vedené pod č. j. V9517/2010/NBÚ/P ve stupni utajení Vyhrazené (viz druhou větu na str. 2 prvostupňového rozhodnutí). I v napadeném rozhodnutí ředitele žalovaného je tato informace k dispozici (viz čtvrtý odstavec na str. 2 a první odstavec na str. 6). Námitka je proto nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

[21] Přípustné námitky stěžovatele směřují k polemice se závěry žalovaného a městského soudu o tom, co vyplývá z utajovaného přílohy č. 4 bezpečnostního svazku žalovaného. To je třeba vztáhnout i ke styku s osobami P. A. a M. U., neboť nesplnění podmínky bezpečnostní spolehlivosti ohledně styku s nimi shledával městský soud zejména ve způsobu styku s nimi, který vyplýval z přílohy č. 4. Stěžovatel v této souvislosti pouze domýšlí, co může být jejím obsahem a je tak výrazně omezen ve svých procesních právech. Stěžovatel poukazuje na to, že mu nebylo zajištěno právo na spravedlivý proces, když informace obsažené v dané příloze mohou být různě zkreslené či vytržené z kontextu, aniž by měl možnost na uvedené poukázat.

[22] Městský soud v této souvislosti uvedl, že záruka spravedlivého procesu je zajištěna nadstandardní aktivitou soudu, nicméně zcela opomněl, že tato aktivita nastupuje až tehdy, pokud skutečně není možné účastníku řízení danou informaci zpřístupnit.

[23] Podle § 89 odst. 7 zákona o utajovaných informacích platí, že účastník řízení a jeho zástupce mají před vydáním rozhodnutí právo nahlížet do bezpečnostního svazku a činit si z něj výpisy, s výjimkou té části bezpečnostního svazku, která obsahuje utajovanou informaci. Nejvyšší správní soud upozorňuje, že nemožnost účastníka řízení (stěžovatele) nahlížet do utajované části bezpečnostního svazku vyplývá přímo ze zákona o utajovaných informacích a je dána specifickou povahou tohoto řízení, v rámci něhož dochází k prověřování bezpečnostní spolehlivosti fyzických osob. V tomto řízení není možné s ohledem na zájem na ochraně utajovaných informací garantovat všechna procesní práva prověřovaných osob, nicméně nelze rezignovat na zajištění ústavní ochrany jejich práv, která je následně zajištěna v rámci řízení před správními soudu (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 6. 2003, sp. zn. II. ÚS 28/02, ze dne 12. 7. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 11/2000 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 1 As 146/2015 - 88).

[24] Podle § 133 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací je možné neposkytnout účastníku řízení soudního řízení správního, ani jeho právnímu zástupci, utajovanou informaci, která je podkladem napadeného rozhodnutí, pokud žalovaný označí předmětnou utajovanou informaci jako informaci, ohledně níž nelze zprostit mlčenlivosti, a předseda senátu následně rozhodne, že části spisu, k nimž se tyto okolnosti váží, budou odděleny, jestliže činnost zpravodajských služeb nebo policie může být ohrožena nebo vážně narušena.

[25] Uvedené ustanovení bylo předmětem opakované judikatury Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 As 9/2010 – 94, soud uvedl: „*o oddělení příslušné části spisu rozhoduje soud, respektive předseda příslušného senátu, a to za předpokladu, že dospěje k závěru, že jsou pro vyloučení určitých informací z nahlížení do spisu splněny shora uvedené zákonné předpoklady*.“ Znepřístupnění informací v průběhu soudního řízení a jejich vyloučení z běžného dokazování tedy není automatické, ale nastává jen tehdy, pokud

soud dospěje k závěru, že k vyloučení takovýchto informací budou zákonné předpoklady (viz též obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2012, č. j. 7 As 117/2012 – 28, publ. pod č. 2825/2013 Sb. NSS).

[26] Dále lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2013, č. j. 3 As 63/2012 – 25, kde uvedl, že v případě omezení procesních práv účastníka řízení je *„nutné důvod neposkytnutí utajované informace účastníku řádně odůvodnit a nezasahovat do jeho procesních práv více, než je nezbytně nutné za účelem ochrany výše uvedených veřejných zájmů. Samozřejmě je přitom nutné splnit výše uvedené zákonné podmínky, za nichž je možné k neposkytnutí utajované informace účastníku řízení před soudem přistoupit.“*

[27] Rozšířený senát v usnesení ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015 – 40, judikaturu Nejvyššího správního soudu shrnul také následovně a poukázal i na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva Regner proti České republice: *„Již od počátku své existence judikatura k soudnímu přezkumu rozhodování o bezpečnostních prověrkách dospěla k závěru, že v soudním řízení lze provádět dokazování i ohledně obsahu utajovaných skutečností, ledaže jsou splněny zákonné předpoklady pro znepřístupnění takovýchto informací žalobci (viz bod [13] shora). Znepřístupnění informací v průběhu soudního řízení a jejich vyloučení z běžného dokazování proto není automatické, ale nastává jen tehdy, pokud soud dospěje k závěru, že k vyloučení takovýchto informací budou zákonné předpoklady (viz bod [14] shora). … [23] Ve věci Regner proti České republice (cit. v bodě [14] shora) Evropský soud pro lidská práva výslovně potvrdil, že stávající výklad § 133 odst. 2 a 3 zákona o ochraně utajovaných informací je v souladu s čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Evropský soud ve svém rozsudku mj. uvedl, že „potřeba zachovat utajovanou povahu předmětného důkazu podléhala po celou dobu v souladu s § 133 odst. 3 zákona č. 412/2005 Sb. soudní kontrole“, což dle Evropského soudu poskytuje další významnou záruku zachování požadavků spravedlivého procesu kladeného čl. 6 odst. 1. Ze spisu vyplynulo, že se městský soud skutečně zabýval otázkou, zda by důkaz „měl či neměl být zpřístupněn“, čímž zajistil zvýšenou úroveň ochrany práv stěžovatele (§ 76 rozsudku Regner, s odkazem na Fitt proti Spojenému království, č. 29777/96, rozsudek velkého senátu ze dne 16. 2. 2000, § 49). Evropský soud rovněž obsáhle citoval judikaturu NSS, z níž plyne závěr vylučující automatičnost utajení informací v soudním řízení i to, že soudci musí posoudit, zda je na místě uchovat tyto informace v režimu utajení (§§ 37, 38 a 65 rozsudku Regner).“*

[28] Městský soud tedy byl povinen buď důkaz utajenou částí č. 4 spisu provést, při splnění zákonných podmínek pro seznámení stěžovatele a jeho právního zástupce s utajovanou informací, anebo vysvětlit, proč ze zákonných důvodů takový důkaz provést nelze a proč k němu nebude mít stěžovatel přístup. Jak bylo uvedeno shora, důkaz provést nelze pouze tehdy, pokud jednak žalovaný označí předmětnou utajovanou informaci jako informaci, ohledně níž nelze zprostit mlčenlivosti, a zároveň předseda senátu následně rozhodne, že části spisu, k nimž se tyto okolnosti váží, budou odděleny, jestliže činnost zpravodajských služeb nebo policie může být ohrožena nebo vážně narušena. Těmto povinnostem však městský soud nedostál.

[29] Ve spise městského soudu je založeno usnesení předsedkyně senátu ze dne 22. 4. 2015, ve kterém je podle § 133 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací rozhodnuto o oddělení utajované přílohy č. 4, aniž je jakkoliv vysvětleno, jak by mohla

být činnost zpravodajských služeb nebo policie zpřístupněním této informace stěžovateli a jeho zástupci ohrožena nebo vážně narušena. Stejně tak nelze nalézt žádné odůvodnění postupu podle § 133 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací v napadeném rozsudku.

[30] Stěžovatel v žalobě sám poukazoval na to, že by nemuselo být nutné přílohu utajovat, pokud by se například jednalo o odposlechy získané v trestním řízení pro méně závažnou trestnou činnost. Na tuto námitku soud vůbec neodpověděl, když v reakci na ni uváděl, co z utajované přílohy podle jeho názoru vyplývá, nikoliv to, proč je povinen jí utajovat (viz str. 13 napadeného rozsudku).

[31] Nejvyšší správní soud tedy není schopen z rozsudku ani z usnesení předsedkyně senátu zjistit, jak městský soud dospěl k závěru, že jde o informaci, ohledně níž nelze zprostit mlčenlivosti, neboť činnost zpravodajských služeb nebo policie může být ohrožena nebo vážně narušena. To, že tak označí tuto informaci žalovaný, je totiž pouze první nutnou podmínkou k tomu, aby k utajované části spisu nebyl umožněn přístup stěžovateli, avšak nikoliv podmínkou postačující.

[32] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud přezkoumává správnost závěrů městského soudu, není možné, aby při absenci jeho úvahy sám posoudil, zda byly podmínky § 133 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací v dané věci splněny nebo nikoliv. Rozsudek městského soudu proto trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., k níž je povinen Nejvyšší správní soud přihlížet i bez návrhu (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud si je zároveň vědom, že s ohledem na povahu věci mohou být důvody daného postupu vyjádřeny pouze rámcově tak, aby nebyl popřen smysl ochrany utajovaných informací. Nemohou však zcela absentovat nebo být jen pouhou citací zákonného textu.

[33] S ohledem na uvedené nelze ani vypořádávat jednotlivé námitky. Ty totiž vychází ze spekulace stěžovatele o tom, co je utajovanou přílohou č. 4, a co případně tato příloha obsahuje. Nelze vyloučit, že městský soud v dalším řízení shledá, že důvody pro znepřístupnění této přílohy stěžovateli nejsou dány, což by stěžovateli umožnilo s informacemi v ní obsaženými konkrétně polemizovat a případně navrhnout důkazy k prokázání svých tvrzení. I v případě, že městský soud opětovně dojde k závěru, že není možné stěžovateli přílohu č. 4 zpřístupnit a tento závěr řádně odůvodní, musí zvážit, zda není možné sdělit například alespoň informaci o povaze utajované informace či jiných skutečnostech, aniž by byl popřen požadavek § 133 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací. Soud se musí snažit v rámci zachování principu proporcionality co nejvíce o zajištění spravedlivého procesu (viz v tomto směru například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2008, č. j. 2 As 41/2007-58 nebo rozsudek ze dne 19. 6. 2013, č. j. 3 As 63/2012 - 25). I tato možná změna přístupu soudu by mohla ovlivnit argumentaci stěžovatele.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost byla důvodná. Napadený rozsudek městského soudu proto dle § 110 odst. 1, věty první, s. ř. s. zrušil a věc

mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je v souladu s ustanovením § 110 odst. 4 s. ř. s. právními závěry uvedenými v tomto rozsudku vázán. Bude tedy muset zejména posoudit, zda byly naplněny podmínky § 133 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací a tento svůj závěr řádně odůvodnit. Nejvyšší správní soud nevylučuje, že bude nezbytné si za tímto účelem vyžádat i stanovisko žalovaného, které zřejmě bude muset být vyžádáno v režimu utajované informace. Pokud by totiž skutečně existovaly důvody pro nezpřístupnění přílohy č. 4, které by mohly ohrozit nebo vážně narušit činnost zpravodajských služeb nebo policie, pak by bylo v rozporu se smyslem zákona o ochraně utajovaných informací, aby plné odůvodnění těchto skutečností bylo ve veřejně dostupné části spisu.

[35] S ohledem na § 109 odst. 3 s. ř. s. byl zrušen nejen výrok I. napadeného rozsudku o zamítnutí žaloby, ale spolu s ním i výrok II. o náhradě nákladů řízení, neboť je na výroku I. závislý. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne v souladu s § 110 odst. 3, větou první, s. ř. s. městský soud v novém rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. července 2016

JUDr. Radan Malík
předseda senátu